

“Darreres espurnes”

Lluís Maria Xirinacs i Damians
acompanyat a ben morir
pel Mestre Ramon Llull

*Quadern de notes preciós,
regalat per Núria Roig*

6.7.2007

Xerraire, xerraire, xerraire,
quan callaràs?

X X X

Abel va plaure a Jahvè més que Caïm perquè, de les coses que tenia d'aquest món, li oferí en sacrifici

- allò primer, la primícia
- i allò millor.

Vull, doncs, oferir a Jahvè allò que més li plau d'aquest món. Li ofereixo la meva vida, que és el millor que tinc en aquest món, sobretot actualment. Mai no havia estat tan feliç com ara.

I vull oferir-li, no la primícia. Això ja ho vaig fer als quinze anys. Sinó allò postrer, el final de la meva vida, "les postrícies". El tall millor del plat que es queda apartat per menjar-se'l el darrer. O les postres dolces.

X X X

Fins el darrer dia he maldat per conservar el meu estat de salut en el millor funcionament possible que he sabut dins del que permet la meva edat. És cert que importants defectes meus, golafreria, alcohol, poc exercici físic, etc., han donat el resultat d'un cos poc saludable. Però fins on arriba la meva limitada voluntat, però també fins a on arriba el meu poc usual coneixement del cos humà i del seu tractament psicossomàtic he tingut cura de la meva relativa salut fins al darrer dia. Cal que el "condemnat a mort" gaudeixi de bona salut el dia de l'execució. No es pot "executar" un malalt. No aniries a oferir al Senyor un sacrifici tarat. El bo i millor! La mort serà per disfunció (un cor que es para per falta de la pastilla Rytmonorm), per inanició (ni menjar ni beure), per hipotèrmia, per agressió d'un altre ésser vivent, per accident...

X X X

7.7.2007

El Camí dels Països Catalans és el solc que l'arada dels peus dels caminants va obrint per totes les terres de la meva estimada nació catalana. A cada llar, a cada barri, a cada poble o vila, a cada comarca i vegueria, a cada país, el caminant hi diposita una llavoreta de "Comunitat de veïns". Totes elles algun dia conformaran l'arbre de comunitats de la Comunitat nacional dels Països Catalans, que s'alçarà sobirana pel seu propi esforç, per entrar a formar part de la Sardana Universal de tots els pobles sobirans de la terra agermanats en l'única gran rotllana de la Terra.

El dia 30.6.07 vaig assistir a la sobretaula del dinar al Centre de Gràcia amb els caminants i prohoms locals. Com s'assemblava aquella reunió a l'assemblea de la comunitat de Gràcia que jo somnio!

x x x

No aniria a donar al meu Amor les escorrialles de la meva vida.

x x x

Amanç – 1 L'AMOR

L'Amat és la plenitud de l'amor.
Sembla que no hi quedi res
que l'Amic pugui estimar.
Sí que en queda!
El creixement de l'amor a l'Amat de l'Amic
fa créixer dins l'Amic
allò que ja és ple dins l'Amat.

L'amor és l'Amat
L'amor no és de l'Amic.
L'Amic no posseeix l'amor.
L'amor posseeix l'Amic.
L'únic amor, ple en l'Amat
creix i es multiplica en l'Amic,
sense que pugui créixer en l'Amat.
Així el mateix amor, ple en l'Amat

entra i creix en l'Amic
per estimar l'Amat.

X X X

8.7.2007

És delictes jurídic i pecat moral matar (o matar-se).

És delictes jurídic i pecat moral la denegació d'auxilis a un altre (o a sí mateix).

Existeix el delictes o el pecat per mera omissió.

Per què ha de ser més noble no menjar o no beure que enverinar-se?

Denegar al cos allò que necessita ¿no és tal volta suïcidi?

¿Es pot distingir entre la màxima virtut: donar la vida per amor i el màxim pecat: suïcidar-se ?

X X X

1.- Déu salva Lot per amistat amb Abraham. Déu i Abraham es barallen.

2.- Déu estima Jacob i deixa Esaú. Déu i Jacob es passen tota una nit barallant-se. La lluita resta amb resultat indecís.

3.- Déu estima Job i no els seus coneguts. Job no para de fer imprecacions contra Déu en tot el poema. El pròleg i l'epíleg del llibre de Job són interpolacions empalagoses.

X X X

Amanç-2 CAMÍ MÍSTIC

Llevat de deixar-se simplement posseir per l'amor, els camins que duen de l'Amic a l'Amat són llargs, complicats, perillosos, poblats d'elucubracions, de sospirs, de plors. Són, tanmateix, camins d'il·luminació creixent per obra de l'amor de l'Amat, que aprofita totes les esclotxes del cor de l'Amic.

x x x

Seria feliç si un dia, un cop jo mort, es reunissin per celebrar la meva transfiguració, en un dinar, àpat sagrat, al restaurant de Rama, entre St. Joan de les Abadesses i Ripoll. Gran Festa.

Cristians de cultura àrab fugits del sud, s'hi establiren. Rama ve de l'àrab "Rahman", paraula sublim, nom diví, caritat universal, "Karuna" en sànscrit. Final de baixada de (2000) Taga-Coll de Jou-Sant Amanç-Coll del Vent-Santuari de Vidabona-Serra de Vidabona-Rama (300).

x x x

9.7.2007

Per aquestes contrades s'establí, uns quants milers d'anys abans de Crist, un poble preindoeuropeu que els arqueòlegs i filòlegs anomenen sorotàptics (grec) urnenfelden (alemany), camps d'urnes (català).

Taptos (gr.) i felden (al.) = camp (cat.)

Sonos (gr.) i urnen (al) = urnes (cat.)

Sembla que en l'idioma d'aquest poble, el terme "Taga" volia dir roquisser enlairat, muntanya envoltada d'abismes.

La Taga, la gran Senyora, que s'alça i es manté dreçada amb absoluta elegància. Veient-la des de Campelles o Planoles. És la silueta perfecta de la serenitat. Ella presideix amb autoritat el capçal del corrent viu de la nostra nissaga. Nua, sense cap abillament de bosc. Només el borriçol tendre del prat tenaç de l'alta muntanya.

I separat pel coll del ioga, arraulit el serrat de Sant Amanç, feréstec, arbrat, ajupit, fascinat, embadalit, bavós?, contemplant el seu amor enciser, la Taga dels seus somnis. No mira res més. No veu res més. És petrificat en un èxtasi permanent.

Ha viscut una Vida bona, tot i venir d'una Riba mala. Ha deixat el seu sarró en ofrena al peu del Santuari. S'ha sadollat d'esperit en el Coll del Vent. Sempre nord enllà. Ara s'està quiet, prostrat en adoració davant de la gran Mare, la Taga. No es belluga. Com si estigués adormit.

Un bell matí de Pasqua s'alçarà del seu encanteri, d'una gambada creuarà el coll del ioga s'abraçarà a tu, la Mare de tots, i es fondrà amb tu definitivament, en l'acte d'incest més escandalós, a la vista de tothom.

x x x

10.7.2007

Amanç.- 3 HOLICITAT

Cada amic és omplert de l'únic amor de l'únic Amat. L'amor no minva ni que siguin molts els qui el rebin. I el cabal d'amor, en cada Amic, el fornica felicitat mental, síntesi de llum i ombres i felicitat real, síntesi de tribulacions i plaers.

L'amor de l'Amat és de tal naturalesa que no disminueix quan omple el cor en molts Amics. És tot sencer en cada Amic. I aquest amor (sat) dóna la vera ciència (cit) de l'Amic, més enllà de llum i tenebres, i la vera felicitat (ananda), més enllà de joia i dolor, que se'n deriven.

x x x

Com l'alcalde de Cork a Irlanda, vull explicar amb la meva mort als catalans que no obtindrem la plenitud dels nostres drets i deures si ho intenta qui no estigui disposat a donar la seva vida per a aquest propòsit. Una cosa es desitjar la independència, com un nen petit desitja la lluna i una altra, voler la independència com la NASA fa coets per anar a la lluna.

Qui diu "disposat a donar la vida" cal que vulgui dir també: "donar el propi temps, la pròpia salut, els propis diners, les propietats, la reputació, la fama, la llibertat..."

La família no. No ens podem, unilateralment jugar la família si depèn de nosaltres sense el mutu acord de jugar-nos-la tots plegats. Si hi ha menors cal esperar a la seva majoria d'edat.

X X X

Arribo als meus setanta-cinc anys i dono la meva vida sense que ningú me la vulgui prendre, ben lliurement per certificar-me i certificar-vos que, en tota la meva lluita anterior, tenia la voluntat inequívoca de jugar-m'ho tot.

Ara és l'hora de la vostra lluita. Us caldrà a vosaltres la vostra certificació final ? Jo en tenia necessitat.

X X X

11.7.2007

Amanç.- 4. EL MAL

- Plorava l'Amic:

Quan cessaran els camins del mal per causa de la ignorància?

Quan guanyarà la gràcia a la pesantor? (Simone Weil)

Quan hi haurà més innocents que culpables ?

- Resposta sorprenent:

Quan l'Amic voldrà morir per l'Amat

Quan l'Amat veurà fallir l'Amic per causa de l'amor seu.

- Afegeixo:

Quan l'Amic serà consumit del tot per causa de l'amor de l'Amat.

x x x

Vida bona – Mort bona

No portaré ni ulleres, ni rellotge, ni manta, ni sarró.

Qui em matarà?

El cor?, la set?, el fred?, la gana?, el llop?, el voltor?, les formigues? ...

Em voldran salvar els humans?

Em negaré a col·laborar-hi!

x x x

12.7.2007

Amança.- 5 AMOR PLE

- L'Amic:
Omplé'm, fins dalt de tot, d'amor el cor, com omplés el sol de resplendor.
- L'Amat:
El teu desig és acomplert.
La plenitud d'amor et fa plorar.
Ja no em veus! "Amada en el Amado transformada"
(Joan de la Creu)
- Afegeixo: Ja només hi ha amor ple.

x x x

Biologia

El destí natural de la cèl·lula és desaparèixer.
El genoma porta una instrucció que diu:
"Em divideixo X vegades i moro".
Vet aquí l'apoptosi o mort cel·lular programada.
Si no es morissin les membranes interdigitals en l'embrió, naixeríem amb els dits enganxats. (El Temps 9.1.07)

x x x

13.7.2007

Amanç.- 6 ON ÉS L'AMAT?

- Temptà l'Amat son Amic si amava perfectament i li demanà en què es trobava la diferència entre presència i absència d'Amat.

- Respongué l'Amic: En la que hi ha entre ignorància i oblit, i coneixença i recordança.

Afegeixo:

a) ignorància: sembla que no hi ha Amat i per tant ni Amic.

b) coneixença: hi ha Amat i per tant Amic

c) presència: l'Amat és davant l'Amic

d) absència: l'Amat és lluny de l'Amic.

e) recordança: l'Amic desitja l'Amat absent.

f) oblit: l'Amic es distreu de l'Amat.

g) dins del cor: l'Amat posseeix l'Amic.

h) fusió: no resten ni Amic ni Amat, només amor.

X X X

14.7.2007

Amanç.- 7 GUARDONS

¿Recordes alguna cosa amb què t'hagi guardonat per l'amor meu que acceptes tenir?

Respongué:

Sí, perquè entre els treballs (OBL) i els plaers (EBR) que em dones no en faig diferència.

Afegeixo:

L'Amat em sobrepassa de tant que certes coses seves m'enamoren, però certes altres, m'horroritzen. (Amor i Temor de Déu).

No l'estimo, Ell estima en mi.

No cerco guardons, vénen quan volen.

És tan inabastable el seu amor que si, per exemple, l'horror de la tortura no hi cap, la felicitat no és vera felicitat.

15.7.2007

Amanç.-8 ARITMÈTICA D'AMORS

Digues, Amic -va dir l'Amat-, tindràs paciència si et doblo les teves llangors?

- Sí, mentre em doblis els meus amors.

Esmeno:

- Sí, si arribo a obrir el meu cor per tal que hi doblis els teus amors.

16.7.2007

Amanç.- 9 MAI MÉS NO HI HAGUÉ MAL

(Després de doblar llangors):

Digué l'Amat a l'Amic:

¿Saps encara què és amor ?

Respongué:

Si no sabés què és amor, sabria què és treball, tristesa i dolor.

Afegeixo: Perfecte !

17.7.2007

Amanç.- 10 AL BELL MIG DE LA NIT I DEL SILENCI

A ple dia, els sorollosos digueren a l'Amic:

- ¿Per què no respons a l'Amat que et crida ?

Respongué:

Ja m'aventuro als més grans perills per tal de pervenir fins a ell i ja li parlo, envoltat dels seus honors més grans.

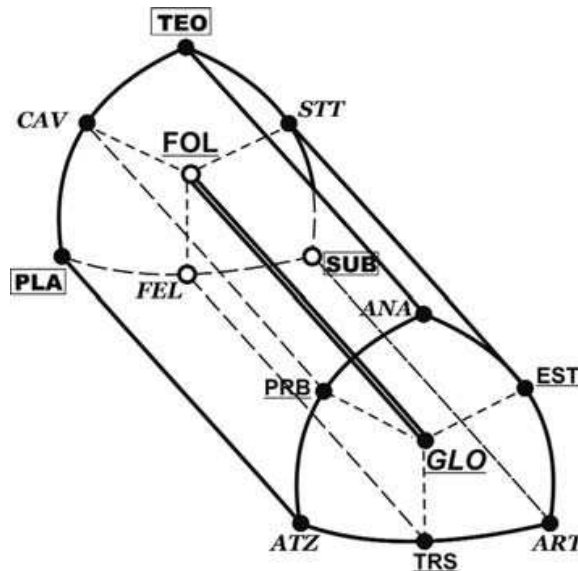
X X X

Amanç.- 11 HONOR A L'HONOR DEGUT

Amic foll (**FOL**), ¿per què vas menyspreat entre la gent i despens els teus diners, i deixes els delits d'aquest món i destrueixes la teva persona:

Respongué:

- Per honorar les moltes honres (**GLO**) degudes al meu Amat que tants i tants obliden.

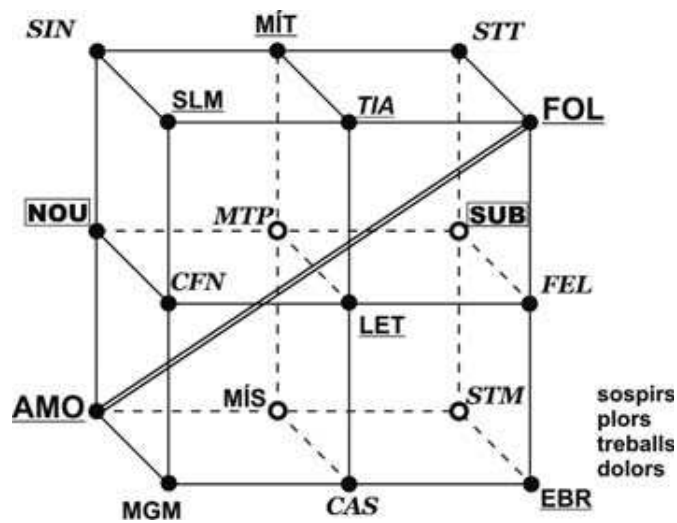

18.7.2007

Amanç.- 12 LÍNIA DE L'AMAT

Digues, foll d'amor ¿quina cosa és més visible l'Amat en l'Amic o bé l'Amic en l'Amat?

Respongué i va dir que l'Amat és visible pels amors. L'amor és sempre de l'Amat. I l'Amic és visible pels sospirs, pels plors, i pels treballs i dolors, que sempre vénen a l'Amic quan marxa de la línia de l'Amat.

19.7.2007

Amanç.- 13 **EBRIETAT**

L'Amic cercava algú
que contés al seu Amat
com ell pel seu amor
sostenia grans treballs
i moria;

i trobà el seu Amat
que llegia en una Ars,
Globàlium,
on es trobaven dibuixades
totes les llangors
que l'amor li donava
pel seu Amat,
i tots els gustos que en tenia.

X X X

Amanç.- 14 **TIÀMAT**

Portà la Mare de l'univers
el seu Fill (**DIV**) a l'Amic
perquè li besés el peu (**ECU**)
i escrivís en la seva Ars
les virtuts de la Mare (**AKA**)

<u>DIV</u>	—	<u>MÍT</u>	—	<u>TIA</u>
<u>GEN</u>	—	<u>MTP</u>	—	<u>LET</u>
<u>ECU</u>	—	<u>MIS</u>	—	<u>AKA</u>

Amanç.- 15 DESAMOR

- Diques,
ocell que cantes, (MTP)
¿t'has posat sota la guarda
del meu Amat
per tal que et defensi
del desamor
i que multipliqui
en tu, l'amor ?

Respongué l'ocell:

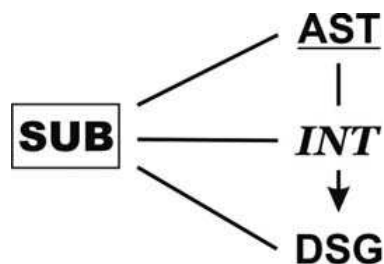
- I ¿qui em fa cantar,
sinó solament
el Senyor de l'amor,
que té per deshonor
desamor ?

X X X

20.7.2007

Amanç.- 16 **DESIG**

Entre temor i esperança (INT)
ha posat hostal amor (SUB)
on viu de pensaments
i mor d'oblidaments (AST)
quan els fonaments són
sobre els delits (DSG)
d'aquest món.

X X X

21.7.2007

“Amat”.- 17 DES DE L’ALTRA BANDA

(Aquesta vegada jo sóc l’“Amat” ja passat a l’altra banda i els meus amics d’aquesta banda són l’“Amic”.)

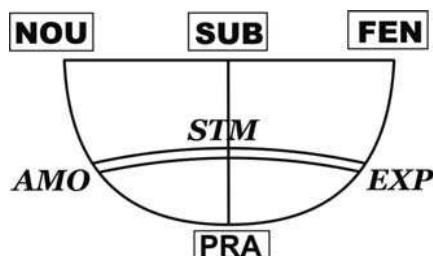
Hi hagué debat entre els ulls i la memòria de l’“Amic”, car els ulls deien que és millor veure l’“Amat” que no pas recordar-lo, i la memòria digué que pel record l’aigua puja als ulls i el cor s’inflama d’amor.

Afegeixo:

Allò que dóna la presència física de l’“Amat”, encara en aquesta vida, és només la presència física de l’“Amat”. (EXP).

Allò que dóna l’absència física del “Amat” és:

- l’emoció i les llàgrimes (STM),
- el missatge i el testimoni (AMO).

X X X

(Glossa i transposició de gènere de l'article de Salvador Sostres, AVUI,
21.7.2007)

ESTIMA'L COM SI JA NO HI FOS

“Estima'l com si ja no hi fos, com si l'haguessis perdut per sempre. Perquè algun dia el perdràs, perquè algun dia sentiràs el pes terrible de no poder-lo tornar a veure. Estima'l ara amb tot l'amor i tot el penediment i tota la nostàlgia que sempre reservem per als absents o per als difunts, tot lamentant-nos de com d'imbècils vàrem ser quan els teníem a la vora i sempre disposats a fer-nos feliços. Estima'l amb enyor, pensa en ell com hi pensaries com si ja només poguessis pensar-lo. Deixa't amarar pels sentiments més íntims i adona't de la sort que tens de poder-los projectar encara. Parla-li amb la densitat d'amor que els poetes romàntics “quoth the raven: nevermore”, fan servir per parlar-li al retrat de l'amada morta, i sent el miracle que et respongui i que no es perdi en eco la teva veu tremolosa. Estima a la desesperada, nota la desesperació, aquesta és l'única manera d'estimar i que estimar ho sigui tot, com si fossis en un carreró sense sortida i fosc, i de sobte les seves ales t'obrissin de nou el vol. Estima'l com si ja no hi hagués solució i adona't que ell és la solució. De vegades penso en el temps que fa que ens coneixem i en com de fràgil és tot; de vegades quan més estimes més penses en la mort, quan més estimes més terror sents de perdre-ho tot i és per això que tota la nostàlgia i tot l'enyor que tindrè si algun dia te'n vas vull que no es perdin en llàgrimes ni en plors i que puguin destil·lar-se per a tu en dolçor. Estimar-te com si ja no hi fossis, i que després la mà sigui la teva mà i el cos el teu cos, i la veu la teva veu que torna lluminosos tots els àmbits i certifica els llaços. Estimar-te amb sentiments perduts i retrobar-los, com si ja no hi fossis i comprar-te un regal i que la nit et besí els passos.”

X X X

23.7.2007

¿Moriré com moren els coloms en un racó ignorat?
¿O com els afamats de Calcuta?
¿O com un sidòtic de Mali?
¿O com un negre en un “cayuco” en negra nit, en la mar, xop,
hipotèrmic?
¿O com l’isard esquarterat pel llop?
¿O com la llebre atrapada pel voltor?

El nen consentit, que hi ha dintre meu, cridarà: “Si us plau, el 061,
que em moro!”

La perfecció no és aquella cosa dolça que ens imaginàvem i que
persegüiem. La perfecció inclou l’horror, la tortura.

“Sigueu perfectes com la vostra Mare celestial, que fa sortir el sol
per damunt de delícies i de terrors”

x x x

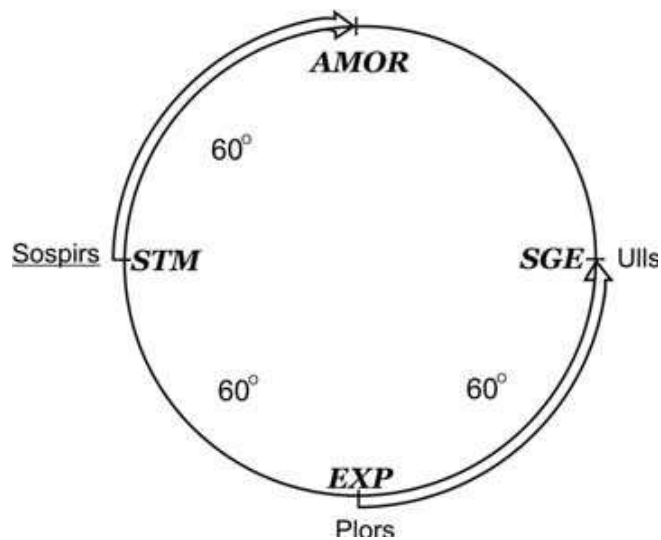
Amanç.- 19 OSCIL·LACIÓ

Sorgí un enemic que oposà (dia-bolos) l'Amic i l'Amat, i ho va veure un altre amic, el qual plorà molt llargament fins que hagué posat (syn-bolos) consens, concòrdia i pau entre l'Amat i l'Amic.

Amanç.- 20 A PROP O LLUNY

Sospirs i plors vingueren a judici prop de l'Amat i li demanaren per quin d'ells se sentia amat més fortament.

Jutjà l'Amat que els sospirs són més a prop de l'amor i els plors dels ulls.

X X X

24.7.2007

Amanç.- 21 MULTIPLICACIONS

Vingué l'Amic a beure a la font on el qui no ama, en beure-hi, s'enamora, i es doblaren els seus llanguiments; i vingué l'Amat a beure a la font per tal de redoblar al seu Amic els amors, en els quals li doblés les llangors.

Dic:

Qui no estima, si beu a la font
s'enamora i s'esllangueix.
L'Amic, que ja estima (1),
amb l'amor de l'Amat,
i s'esllangueix (1)
amb l'enyor de l'Amat.
Si beu de la font dobla
amors (2) i llanguiments (2).
I si a més a més, ve l'Amat
a beure a la font
redobla els seus amors (4) en l'Amic
i les seves llangors (4) en l'enyor.
Oh font !

x x x

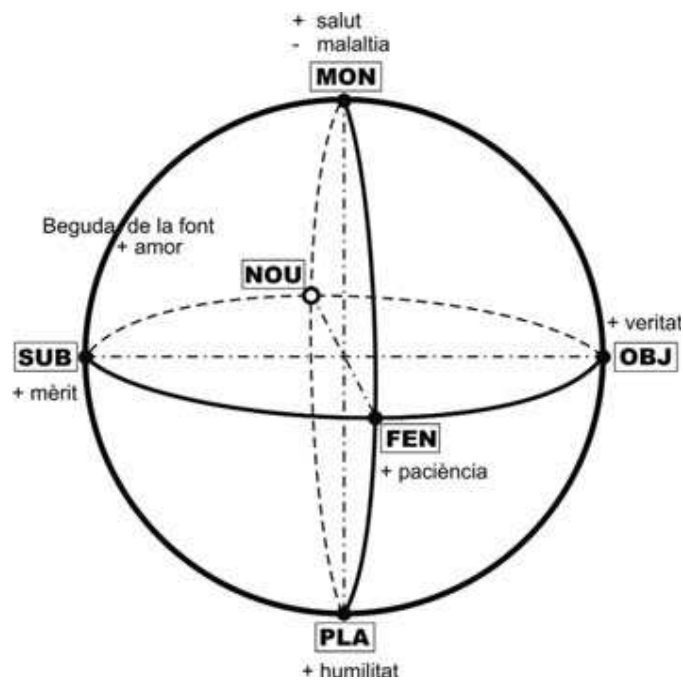
25.7.2007

Amaç.- 22 L'AMAT: FONT DE SALUT

Malalt fou l'Amic

i pensava en l'Amat que:

- de mèrit el peixia
- i amb amor l'abeurava,
- en paciència l'ajeia,
- d'humilitat el vestia
- i amb veritat el metjava.

X X X

Amanç.- 23 LA CASA DE L'AMAT

Demanaren a l'Amic
on era el seu Amat.

Respongué:

Vegeu-lo en els meus amors,
en els meus llanguiments
i en els meus plors,
que són una casa més noble
que no totes les altres
nobleses creades.

x x x

Amanç.-24 “Jo vaig i vinc per la vora vora de l'aigua” de la font

Digueren a l'Amic:

-¿On vas?

-Vinc del meu Amat.

-¿On véns?

-Vaig al meu Amat.

-¿Quan estaràs amb el teu Amat?

Tant de temps com estaran en ell el meu cor i els
meus pensaments.

x x x

26.7.2007

- Amanç.- 25 SURT EL SOL AL PUNT FINAL DE L'ALBA
- Cantaven els ocells l'alba,
i es despertà l'Amic, que és l'alba,
i els ocells finiren llur cant,
i l'Amic morí per l'Amat
a l'alba.

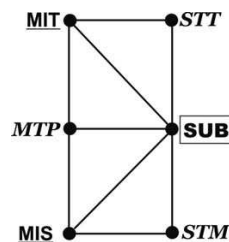
Totes les paraules d'aquests diaris finals són mites, cants d'ocells, a l'alba.

Quan el sol de l'Amat
desperta l'Amic
dels seus somnis mítics
cessen les paraules,
els cants dels ocells
i l'Amic neix en l'Amat
a l'alba.
El sol l'ha devorat
i ja és flama viva.

X X X

Amanç.- 26 LENGUATGE D'AMOR

Cantava l'ocell (STT-MIT)
en el verger de l'Amat (STM-MIS)

Vingué l'Amic
el qual digué a l'ocell

- Si no ens entenem pel llenguatge, entenem-nos per l'amor;
car en el teu cant es representa als meus ulls el meu Amat.

Hi ha el llenguatge geomètric de la lògica (Aristòtil, Averroïs) i hi ha el llenguatge mític de l'amor, que es refereix a coses espirituals emprant paraules espirituals, que no pot entendre qui no està foll d'amor (Ibn Arabi, Llull) (I Co 2,13). En el llenguatge lògic cal raonar (principi de no contradicció), en el llenguatge mític cal endevinar (principi de sí contradicció): “estimo de tot cor a l'Amat, mon Enemic !”

X X X

Amanç.- 27 APARICIÓ EN SOMNIS

Tingué son (**LET**) l'Amic, que molt havia treballat cercant el seu Amat; i tingué por que no oblidés el seu Amat. I plorà per tal que no s'adormís i que el seu Amat no estigués absent del seu record.

L'Amic encara està massa agitat per les seves pròpies voluntats. (INT) Marta, Marta, et preocupes massa. Massa ascètica (treballs). Massa esforç en empresonar l'Amat en el record. (**DSG**).

En va s'afalaguen a cercar el pa. En va s'afanyen a defensar la muralla.

El Senyor visita i ajuda els seus mentre dormen (**LET**). “Ell sadolla l'Amat mentre dorm”. (Sal 127, 2) “Només una sola cosa és necessària” (Lc 10,42)

X X X

27.7.2007

Amaç.- 28 MAL D'ULL – ART ENDEVINATÒRIA

Es trobaren l'Amic i l'Amat, i digué a l'Amic:

- No cal que em parlis, sinó fes-me senyal amb els teus ulls, els quals són paraules per al meu cor perquè et doni el que em demanes.

L'Amat feu senyal amb els ulls.

L'Amic endevinà que li demanava tot i li donà.

X X X

“Amat” .- 29 MAJOR DO

(Aquesta vegada jo sóc “l'Amat” i els meus amics són “l'Amic”)

L'“amic desobeí el seu “amat” i plorà l'“amic”.

I l'“amat” vingué a morir a la falda del seu “amic”, per tal que l'“amic” recobrés allò que havia perdut en la desobediència; i li donà major do del que havia perdut.

La vera obediència és seguir la línia d'amor d'univers.

La desobediència fa desgràcia, demana mort.

Però la vera mort fa el ver amor.

“Perquè és fort l'amor com la Mort (Cant 8,6)

“És fet obedient fins a la mort” (Fil 2,8)

“Jo sóc es feu no-res” (id) (“ekénose”)

X X X

Amanç.- 30 MAL D'AMORS

L'Amat enamora l'Amic
i no el plany del seu llanguiment,
per tal que més fortament
sigui estimat
i per tal que en el major llanguiment
trobi l'Amic plaer i revifament.

Gelós és l'Amat
i ho vol tot per a ell.
No t'acostassis;
et devoraria.
Vol collir
allò que no ha sembrat
Foc devorador
és el meu Amat per a mi.

Decandeixo.
Em consumeixo
M'esgoto
Etic acabat.

28.7.2007

Amaç.- 31 HORA DE CALLAR

Digué l'Amic:

- Em turmenten els secrets del meu Amat,
puix les meves accions
els revelen
i la meva boca
els té secrets
i no els descobreix a la gent.

Hi ha hora de parlar: paraula profètica, litúrgia de la paraula.
I hi ha hora de callar: acció profètica, litúrgia de l'acció
("preneu i mengeu-ne tots").

Jesús dedicà la seva vida pública a escampar la bona paraula.
Després callà i es lliurà a la mort.

Ja no escric més, ja no parlo més. Emmudeixo. L'Amat
m'ha imposat el silenci del secret. El discurs resta inacabat. Silenci !

Acció !

x x x

29.7.2007

Amanç.- 32 EL PÈNDUL DE L'AMOR

¿Busques el sofriment, el patiment, la humiliació, l'esforç, la desprotecció i l'aventura amb Grans Perills per honorar el teu Amat ?

Doncs, rebràs veritat, llibertat, compassió, justícia del teu Amat.

Qui reclama abraçada rep bastonada.

Qui reclama bastonada rep abraçada (Lc 18, 9-14)

Gandhi: “Qui fuig del càstig el càstig el persegueix.

Qui persegueix el càstig el càstig el fuig”.

¿Sóc home de sort? Tantes injustícies i tragèdies com hi ha en el món, ¿perquè sóc tan feliç i consentit tota la meva vida i fins la meva mort és la d'un privilegiat?

30.7.2007

Amanç.- 33 VOT DE LLIURAMENT TOTAL

Cercava l'Amic
vot de lliurament ple
en els munts i en els plans
per veure si era servit el seu Amat:
i en trobà manca
en cadascun d'aquests llocs.
I per això cavà en terra
per si n'hi trobés de complet,
puix que sobre la terra
el vot de lliurament ple
manca.

1.8.2007

Amanç.- 34 TURMENTS

TREBALLS (“Tripalium”)

TORTURES

TERROR

La TAU

“Digues, ocell (ànima meva) que cantes d’amor al meu Amat
¿per què em turmenta amb amor el qui m’ha pres perquè sigui el seu
servidor?”

Respongué l’ocell: “Si no sostenies treballs per amor, ¿amb que
estimaries el teu Amat?”

En la delícia t’estimes.

En el treball l’estimes.

¿Per què preguntes doncs?

¿Potser només busques estimar-te?

El turment encara és poca paga d’amor.

Posa’m Amat en l’infern roent

i encara me’n sobrarà

per estimar-te!

Amanç.- 35 ...segueix

Consirós anava l’Amic pels camins del seu Amat i ensopegà i caigué
entre

espines, les quals li semblà que fossin flors i el seu llit fos d’amors.

Vull un llit fet només d’amors.

Amanç.- 36 TOTA PAGA ÉS POCA

(Em demanaren si canviaria alguna paraula d'aquest verset de Mestre Ramon. M'ha estat impossible).

Demanaren a l'Amic si canviaria per un altre el seu Amat. Va respondre i digué: "I ¿quin altre és millor o més noble que sobirà bé, eternal, infinit en grandesa, poder, saviesa, amor, perfecció? (NOU).

¿Enteneu per què marxo?

L'Esposa deixa
casa seva,
parents i amics,
ho deixa tot,
i, lleugera,
va al palau llunyà (CFN)
a casar-se amb l'Espòs.
Fosa en l'Espòs
us estimo a tots
amb el seu amor.

2.8.2007

Amanç.- 37 VIDA, VIVÈNCIES (SUB)

Plorava i cantava l'Amic
cants del seu Amat,
i deia que més llesta cosa és
amor en l'ànima d'amador,
que llamp en resplendor,
o tro en oïment;
i més viva és
aigua en plor
que en ones de mar;
i que és més a prop d'amor
sospir
que no pas neu de blancor

"Fruint
endins, endins
de vida, vida" (Francesc Botey).

Amanç 38 IDEES

Demana a l'Amic
per què era el seu Amat gloriós.

Respongué:

“Per tal com és **GLÒRIA**”

Digueren-li per què era fort.

Respongué:

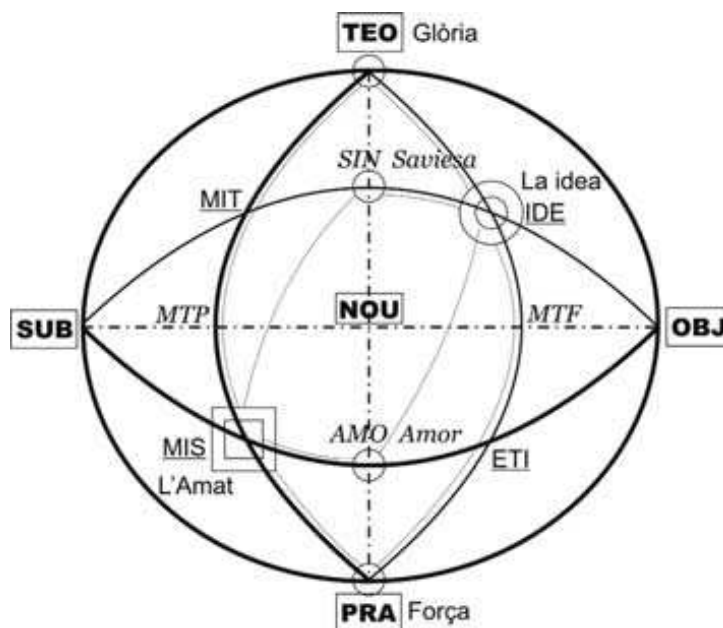
“Per tal com és força” (**PRA**)

“I per què és savi ?”

“Per tal com és saviesa. (**SIN**)

“I per què és amable?”

“Per tal com és amor”. (**AMO**)

Hi ha qui no creu en persones, que no creu en l'Amat. El considera un mite.

Hi ha qui només creu en idees.

Comprometen menys.

Però hi ha qui es compromet amb les idees. És l'ètic.

X X X

3.8.2007

Amanç.- 39 TOT ÉS PROFECIA

Es llevà de matí l'Amic
I feia com qui anava cercant el seu Amat;
i trobà gent que feia Camí
i demanà si havien vist el seu Amat
li respongueren preguntant
en quin moment el seu Amat
s'absentà dels seus ulls.

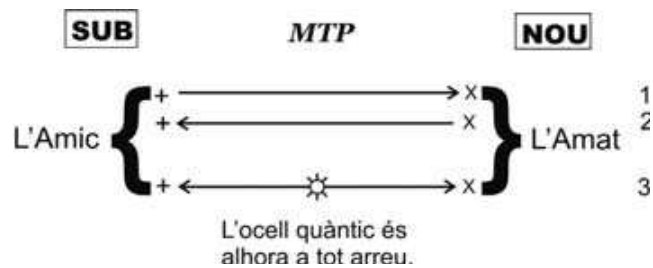
Respongué l'Amic i digué:
“Mai, d'ençà que vaig haver vist
el meu Amat, no estigué absent
en els ulls mentals de l'esperit,
però tampoc no estigué absent
dels meus ulls corporals,
car totes les coses visibles
em representen el meu Amat.

Tot mostra la glòria de l'Amat
per a qui té ulls.
Tot canta l'oracle de l'Amat
per a qui té orelles.

X X X

Amanç.- 40 INTERACCIÓ ÚNICA

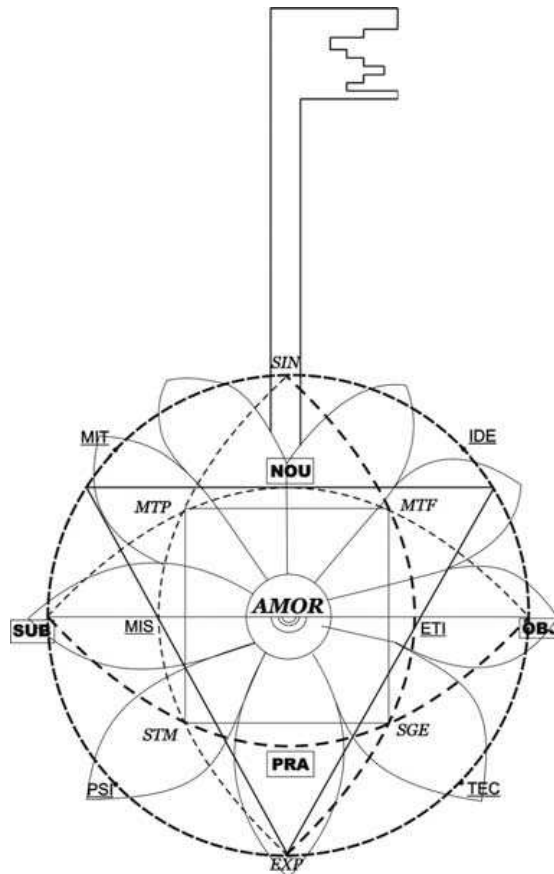
1. Amb ulls de pensaments,
de llanguiments,
de sospirs,
i de plors,
mirava l'Amic el seu Amat;
2. i amb ulls de gràcia,
de justícia,
de pietat,
de misericòrdia
i de liberalitat,
l'Amat mirava el seu Amor.
3. I l'ocell cantava
la plaent i única mirada
damunt dita.

X X X

Amanç.- 41 LA CLAU DE L'AMOR

Les claus de les portes de l'Amor estan daurades de consideracions (**IDE-OBJ**), sospirs (**MIT-SUB**) i plors (**EXP**); i el cordó de les claus és de consciència (**MTF**), contrició (**SGE**), devoció (**MTP**) i satisfacció (**STM**); el porter és de justícia (**ETI**) i misericòrdia (**MIS**).

X X X

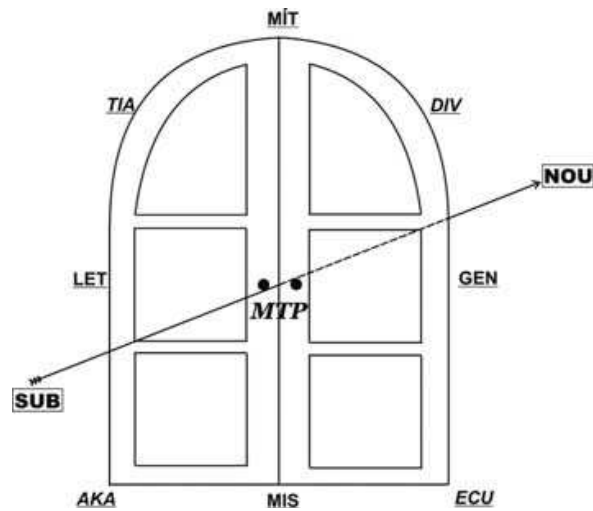
Amanç.- 42 LA PORTA

Trucava l'Amic a la porta del seu Amat (MTP) amb cop d'amor (MTP) i d'esperança (SUB).

Oïa l'Amat el cop del seu Amic amb humilitat (LET), pietat (MIT), paciència (GEN), caritat (MIS).

Obriren les portes divinitat i humanitat.

I entrava l'Amic (SUB) a veure el seu Amat (NOU).

Amanç.- 43 “E”

Propietat e comunitat
s’encontraren e mesclaren-se
per ço que fos amistat
entre l’Amic e l’Amat.

“E” (“i”): la clau de l’Amor (41)
No: això o allò
No: la propietat i singularitat
de l’Amic o la comunitat i universalitat de l’Amat.
No: trobar-se o mesclar-se.
No: l’Amic o l’Amat.

Això i allò
la propietat i singularitat de l’Amic i
la comunitat i universalitat de l’Amat.

Trobar-se els dos i mesclar-se
i fondre’s en un.
L’Amic i l’Amat.

“I” és la clau de l’amor.

x x x

Amanç.- 44 LA PERFECCIÓ

Dos són els focs
que escalfen l'amor de l'Amic:
l'un està format de desigs,
plaers, cogitacions;
l'altre està compost de temor,
llanguiment i de llàgrimes i
de plors.

No busqueu la perfecció. Busquem la felicitat.
En la perfecció entren còmodament la felicitat i el plaer i la infelicitat
i el dolor.

Cal revisar la nostra definició de perfecció.

La perfecció és verda i tendra com la fulla nova de primavera
I fosca i dura com el tronc centenari en ple hivern.

El meu Amat és per a mi
de vegades un pinyol d'anou
de vegades una oliva sucosa.

4.8.2007

Amanç.- 45 SOLITUD

Tot i que també
sap estar-se tot sol
amb l'Amat
entre la gent,
desitjà l'Amic
més solitud
i anà a estar-se tot sol
per tal de tenir
major companyia
del seu Amat.

A on jo vaig
ara no podeu venir.
Vaig a fondre'm
amb la Mare. (Joan, 14-17)

Amanç.- 46 VISITANTS

Estava l'Amic tot sol sota l'ombra d'un bell arbre.
Passaven homes per aquell lloc, i li demanaren per què estava sol.
I l'Amic respongué que estigué sol quan els hagué vistos i sentits;
i que abans estava en companyia del seu Amat.

No truqueu a la porta.
La vostra trucada és inútil.
He caigut en el pou
de la solitud de vosaltres.
Estic encadenat.
No puc sortir a veure-us.
I vosaltres,
encara no podeu entrar.

5.8.2007 CALZE AMARG

Amanç.- 47.

Digué l'Amic a l'Amat:

“¿Per què encara et reconto els meus llanguiments amb temor,
pensaments, llàgrimes i plors,
si tu i jo ens estem parlant amb els senyals de l'amor ?”

“I començà a sentir esglai i abatiment.
Digué: “La meva ànima està trista fins a morir”.

La seva suor es tornà com gotes de sang
que corrien fins a terra”.

“¿Per què ànima meva defalleixes?”

(MC 14, 33-34; Lc 22, 44; Sal 43,5)

x x x

Amanç.- 48 DEFALLIMENT

Dubtà l'Amic
tement que el seu Amat
no li fallés
en les seves majors necessitats;
i defallí l'amor
de l'Amat en l'Amic.
... ..

Es redreçà amb contrició
des del seu cor l'Amic
i reobrí la seva porta penedit
i l'Amat infongué novament
en el cor l'Amic:
esperança i caritat
i als seus ulls
llàgrimes i plors,
per tal que retornés
l'amor a l'Amic.

X X X

Amanç.- 49 FUSIÓ “BOSÒNICA “

Iguals coses són
proximitat (CMN) i llunyania (CFN)
entre l'Amic (SUB) i l'Amat (NOU);
car, tal com barreja d'aigua i vi,
es mesclen els amors (STM, AMO) de l'Amic i de l'Amat;
i, tal com escalfor i llúïssor,
s'encadenen en llurs amors;
i, tal com
essència abstracta (SGT)
i ésser concret (SGE)
s'acosten i convergeixen.

L'Amic i l'Amat
són ben diferents
i són una sola cosa.

X X X

Amanç 50.- AMOR SUPREM

Digué l'Amic al seu Amat:

“En tu és el meu guariment i el meu llanguiment;
i on més em fas llanguir major serenitat em dónes”.

Respongué l'Amat:

“El meu amor en tu
és segell i empremta
on mostres
els meus honraments a la gent.”

Més enllà de guariment o llanguiment,
de salut o malaltia
¿com anunciar, amb prou fidelitat,
aquell amor suprem
amb que l'Amat estima,
amb que l'Amat honora
la gent del món ?

Segell i empremta “**τ**”

gravat a foc
en cada cor.

X X X

Totes les obres de Lluís Maria Xirinacs sota llicència CC:

Aquesta obra està subjecta a una llicència de [Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional de Creative Commons](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)